

"אונאה" יותר משתות

תלמוד בבלי מסכת בבא מציעא דף נ עמוד ב

אמר רבא, הלכתא: פחות משתות - נקנה מקח, **יותר על שתות - ביטול מקח**. שתות - קנה ומחזיר אונאה, וזה בכדי שיראה לתגר או לקרובו.

תלמוד בבלי מסכת בבא מציעא דף נ עמוד ב

איבעיא להו: בטול מקח לרבנן לעולם חוזר, או דלמא בכדי שיראה לתגר או לקרובו? ואם תמצא לומר בכדי שיראה לתגר או לקרובו, מה איכא בין שתות ליתר על שתות? - **איכא, דאילו שתות - מי שנתאנה חוזר, ואילו יתר על שתות - שניהם חוזרים**.

תוספות מסכת בבא מציעא דף נ עמוד ב

ואילו יתר על שתות שניהם חוזרי' - וא"ת דבפרק הספינה (ב"ב דף פג: ושם פד. ד"ה אי לא) אמר רב חסדא מכר לו שוה ה' ב' והוקר ועמד על ח' לוקח יכול לחזור בו ולא מוכר דאמר ליה לוקח אי לאו דאוניתני לא מצית הדר בך כו' וה"נ אמאי מאנה יכול לחזור נימא ליה נמי המתאנה אי לאו דאוניתני כו' וי"ל דהכא כיון שהוא יותר משתות ה"ל רחוק מן המקח יותר מדאי וכאילו לא מכר כלל דה"ל כיון ונמצא חומץ ונמצא יין דשניהם חוזרין (שם דף פג:)

וה"ר יצחק בר' מרדכי תירץ דהתם כשאין הלוקח תובע אונאתו לכך אין המוכר יכול לחזור בו אבל הכא מיירי כשמתאנה תובע אונאתו ולכך המאנה יכול לבטל המקח.

רמב"ם הלכות מכירה פרק יב הלכה ד

היתה ההונייה יתירה על השתות בכל שהוא, כגון שמכר שוה ששים בחמשים פחות פרוטה בטל מקח, **והמתאנה יכול להחזיר החפץ ולא יקנה כלל, אבל המאנה אותו אינו יכול לחזור אם רצה זה וקבל, ואף על פי שבטל המקח אין המאנה חייב להחזיר עד שתהיה ההונייה יתר על פרוטה, היתה פרוטה בשוה אינו מחזיר שאין הונייה לפרוטות**.

רמב"ם הלכות מכירה פרק יב (אחרי דיון על זמן חזרה, ואונאה במטבע)

הלכה יג- המוכר לחבירו שוה ארבע בחמש שהרי המקח בטל כמו שביארנו ולא הספיק להראות לתגר או לקרובו עד שהוקר ועמד בשבע, לוקח יכול לחזור בו ולא המוכר, שהרי הלוקח אומר למוכר אילו לא הוניתי לא היית יכול לחזור ועתה שהוניתי תחזור היאך יהיה החוטא נשכר.

הלכה יד- וכן מוכר שמכר שוה חמש בארבע וזל ועמד בשלש, מוכר יכול לחזור בו ולא לוקח, שהרי אומר לו המוכר ללוקח לא מפני שהוניתי תחזור בך.

הלכה טו- המוכר שוה חמש בשש ולא הספיק להראותו עד שהוקר ועמד בשמונה, הרי המוכר חייב להחזיר האחת של הונייה שהרי נקנה המקח וחייב להחזיר וכשהוקר ברשות לוקח הוקר, וכן אם מכר שוה שש בחמש והוזלו ועמדו על שלש, הרי הלוקח חייב להחזיר סלע אחת של הונייה, שהרי נקנה המקח וברשות הלוקח הוזל.

תלמוד בבלי מסכת בבא בתרא דף פג עמוד ב

גמ'. אמר רב חסדא: מכר לו שוה חמש בשש, והוקר ועמד על שמנה, מי נתאנה? לוקח, לוקח יכול לחזור בו ולא מוכר, משום דא"ל: אילו לא אוניתן לא הוה מצית הדרת בך, השתא דאוניתן מצית הדרת בך?

רי"ף מסכת בבא בתרא מב עמוד א

וכד מעיינת בהא שמעתא לא סלקא בהאי סברא כל עיקר ומסתברא לן אנן דלא קיימא דרב חסדא אלא אליבא דמאן דאמר מי שהוטל עליו ידו על העליונה והא דרב חסדא ליתא דהא קא פסק רבא הילכתא שתות קנה ומחזיר אונאה אלא מיהו כי ליתיה לדרב חסדא בשתות הוא דליתיה אבל בביטול מקח כגון שמכר לו שוה ארבע בחמש ולא הספיק בכדי שיראה לתגר או לקרובו עד שהוקר ועמדו בשבע לוקח יכול לחזור בו ולא מוכר דאמר ליה לוקח למוכר אי לאו דאוניתן לא מצית הדרת בך השתא דאוניתן מצית הדרת בך ... וטעמא דרב חסדא טעמא דמיסתבר הוא:

רא"ש ב"ב ה"ד

והקשה ה"ר יונה ז"ל דהא דקאמר גמ' בפרק הזהב דאילו יותר משתות שניהן חוזרין אי אפשר לפרש כן דשניהן חוזרין סתמא קאמר **וסתמא לאו בתובע אונאתו מיירי שהרי אין יכול לתבוע אונאתו ביותר משתות אלא או יבטל המקח או יתרצה בו** דבאונאת שתות דוקא הוא דיכול לתבוע אונאתו הלכך אין להעמיד חזרת המאנה כשתובע המתאנה מה שאין יכול מן הדין לתבוע

ופירש ה"ר יונה ז"ל דהא דקאמר דשניהם חוזרין היינו כל זמן שהמתאנה יכול לחזור גם המאנה יכול לחזור בו וה"ט דלא מצי א"ל אי לאו דאוניתן וכו' משום דאין חזרת המאנה אלא משום לתא דחזרת המתאנה דמקח שיש בו טעות ביתר משתות מסתמא יחזור בו המתאנה דכיון שאין יכול לתבוע אונאתו ודאי יבטל המקח שאין אדם מוחל על אונאה יותר משתות ואפילו על אונאת שתות אין אדם מוחל הלכך כיון דמסתמא מקח טעות הוא גם המאנה חוזר דהא לא שייך למימר אי לאו דאוניתן וכו' שהרי כנושא ונותן בלא משיכה דמי אבל אם נתרצה המתאנה במכר אין המאנה יכול לחזור בו אחרי כן

הכא דמסתמא כיון דהוקרו אין הלוקח עומד לחזור בו ומכל מקום לוקח יכול לחזור בו אף על פי שאין כאן עוד אונאה... ואם אין הלוקח רוצה לחזור בו אלא תובע אונאתו מן המוכר יש אומרים שצריך להחזיר לו אונאתו דכיון שאם תבע קודם שהוקרו היה צריך להחזיר לו אונאה גם עתה נמי כשהוקרו ברשותא דידיה אייקור. **וה"ר יונה ז"ל כתב שאין יכול לתבוע אונאתו דכיון שהיה יכול לחזור בו לא נתקיים המקח עד עתה ואין המתאנה יכול לתבוע אונאתו אלא כשיש שם אונאה בשעה שהמקח מתקיים.** ועוד דקדק מלשון הטעם שנתן רב חסדא לדבריו דאם איתא דסבר רב חסדא דכל זמן שהלוקח חפץ במקח איגלאי מילתא שנתקיים המקח מתחלה ולעצמו הוקר א"כ למה ליה דדחיק ונסיב טעמא משום דא"ל אי לאו דאוניתן וכו' דה"ל למימר כיון דהשתא איתרצאי במקח ברשותי אייקר דאיגלאי מילתא למפרע שחל המקח מתחלה וחייב נמי ליתן דמי אונאתו **אלא ודאי לא חל המקח אלא בשעה שמקיים אותו מי שנתאנה** וע"כ למאי דבעי למימר דהא דרב חסדא תרוייהו מצי הדרי בהו **לא אמרינן דחל המקח למפרע** כשמקיים אותו עכשיו ורב חסדא לא פליג על סברא זו אלא בהא דקאמר שהמקח קיים לגבי מוכר שאין יכול לחזור אבל במאי דלא פליג לא פליג:

רא"ש ב"ב ה"ד

ואף על גב דכ"ע באונאה {שתות} אין המאנה יכול לחזור בו שאני הכא שחזר המקח להיות בטול מקח לגבי המוכר **קודם שנתקיים המקח לגבי לוקח** דהיינו בתוך בכדי שיראה לתגר או שיאמר

רוצה אני במקח הלכך גם המוכר יכול לחזור בו כיון שלא קיים הלוקח עדיין את המקח קמ"ל רב
חסדא דאין יכול לחזור בו משום דא"ל אי לאו דאוניתני